

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
1Гж1 1403/2026
03.06.2026. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Зорана Милошевића, председника већа, Драгане Савић и Небојше Жикића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Оператор дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ ДОО Београд, Огранак Електродистрибуција Лесковац, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из Ниша, против туженог Горана Стаменковића из Пертата, општина Лебане, чији је пуномоћник Александар Стевановић, адвокат из Лебана, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу 17 П 30/2025 од 15.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог Горана Стаменковића из Пертата, општина Лебане и пресуда Вишег суда у Лесковцу 17 П 30/2025 од 15.01.2026. године у ставу првом и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати укупан износ од 4.444.798,52 динара, са законском затезном каматом почев од 21.08.2020. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате. Ставом другим изреке,

вишак тужбеног захтева од досуђених 4.444.798,52 динара са каматом од 21.08.2020. године, па до траженог износа од 7.673.807,20 динара, са каматом почев од 03.10.2014. године и 23.01.2015. године, одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 360.822,63 динара.

Против наведене пресуде тужени је изјавио благовремену жалбу, побијајући је према наводима жалбе у усвајајућем делу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом Апелационом суду у Нишу да преиначи првостепену пресуду у смислу навода жалбе.

Испитујући побијану пресуду сходно члану 386 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011, 49/2013, 74/2013, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023), а након разматрања списка предмета и оцене навода у жалби, Апелациони суд је нашао:

Жалба туженог је неоснована.

У поступку пред првостепеним судом и побијаном делу одлуке нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које повреде овај суд пази по службеној дужности, нити повреде из тачке 12 исте одредбе, на коју се указује жалбом туженог, јер побијана одлука садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама на којима првостепени суд заснива свој закључак.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је био запослен код правног претходника тужиоца „Југоисток“ ДОО Ниш, на радном месту магационера. Пресудом Вишег суда у Лесковцу К 24/2018 од 17.01.2020. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 342/2020 од 10.06.2020. године, овде тужени је оглашен кривим што је извршио продужено кривично дело проневера у обављању привредне делатности из члана 224 став 3 у вези става 1 Кривичног законика у вези члана 61 КЗ и

осуђен на казну затвора од три године, тако што је у намери да себи прибави противправну имовинску корист направио лажне исправе и преиначио праве исправе у намери да се такве исправе употребе као праве и присвојио покретне ствари које су му поверене у раду, у вредности од 4.213.189,00 динара. С обзиром да тужилац сматра да вредност имовине коју је тужени проневерио прелази износ из кривичне пресуде, у овој правној ствари према туженом на име стицања без основа потражује укупно 7.673.807,20 динара, што представља тржишну вредност имовине са ПДВ, у складу са редовним и ванредним пописом тужиоца. Ради утврђивања висине предметног потраживања изведен је доказ вештачењем вештака економско финансијске струке. У основном и допунским налазима вештака обрачун је извршен у више варијанти, односно према тржишној и књиговодственој вредности проневерене имовине, са и без ПДВ и применом различитих индекса раста потрошачких цена, при чему је у изјашњењу и допунском налазу од 18.11.2024. године, вештак дао мишљење да укупна књиговодствена вредност ствари наведених у кривичној пресуди износи 3.563.811,42 динара. Поред тога, вештак је сачинио варијанту обрачуна у којој је исказао укупну утврђену тржишну вредност предметних ствари, увећано за индекс раста потрошачких цена у 2013. и 2014. години, и то у износу од 3.703.998,76 динара без ПДВ-а, односно износ од 4.444.798,52 динара, увећано за ПДВ (3.703.998,76 + 740.799,74). Тужени је по пријему изјашњења и допунског налаза вештака од 18.11.2024. године истакао да обрачун вештака сходно тржишној вредности, без ПДВ-а, увећано за индекс раста потрошачких цена, исправан и прихватљив. Тужилац је истицао примедбе на обрачун вештака, указујући да је стварна штета коју је претрпео већа и до окончања поступка остао при истакнутом тужбеном захтеву за накнаду штете од 7.673.807,220 динара, али пресуду није побијао у одбијајућем делу. Поред тога, вештак је сачинио и допунски налаз од 17.11.2025. године, у коме је дао мишљење да тужилац не може повратити ПДВ који је платио по основу мањка који је предмет овог спора, односно износ од 740.799,74 динара, колико износи плаћени ПДВ од стране тужиоца.

Из утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев делимично основан, те да је тужени дужан да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ према обрачуну вештака из варијанте у којој је обрачун извршен према тржишној вредности проневерених ствари са ПДВ-ом, применом укупног индекса

раста потрошачких цена за период од 2013. године до 2014. године, у ком периоду је тужени извршио предметно кривично дело, и то у укупном износу од 4.444.798,52 динара, док је вишак тужбеног захтева до тражених 7.673.807,20 динара, одбијен као неоснован.

Првостепени суд правилно налази да правни основ тужбеног захтева тужиоца није стицање без основа, већ накнада штете, те да у овој парници треба применити одредбу члана 163 Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013, 75/2014, 13/2017, 113/2017 и 95/2018) и чланова 154 и 155 Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/1978, 39/1985, 45/1989 и 57/1989, „Службени лист СРЈ“, број 31/1993, „Службени лист СЦГ“, број 1/2003 и „Службени гласник РС“, број 18/2020), у ком смислу је правилно применио одредбу члана 192 став 4 Закона о парничном поступку.

Правилно првостепени суд има у виду одредбу члана 163 Закона о раду, којом је прописано да је запослени одговоран за штету коју је на раду или у вези с радом, намерно или крајњом непажњом, проузроковао послодавцу, у складу са законом. Ако штету проузрокује више запослених, сваки запослени је одговоран за део штете коју је проузроковао (став 2). Ако се за запосленог из става 2 овог члана не може утврдити део штете коју је проузроковао, сматра се да су сви запослени подједнако одговорни и штету накнађују у једнаким деловима (став 3). Ако је више запослених проузроковало штету кривичним делом са умишљајем, за штету одговарају солидарно (став 4). Постојање штете, њену висину, околности под којима је настала, ко је штету проузроковао и како се накнађује - утврђује послодавац, у складу са општим актом, односно уговором о раду (став 5). Ако се накнада штете не оствари у складу са одредбама става 5 овог члана, о накнади штете одлучује надлежни суд (став 6). Запослени који је на раду или у вези с радом намерно или крајњом непажњом проузроковао штету трећем лицу, а коју је накнадио послодавац, дужан је да послодавцу накнади износ исплаћене штете (став 7).

Из наведеног нормативног оквира, конкретно из садржине става 5 и 6 цитираног члана 163 Закона о раду, проистиче да је послодавац најпре дужан утврдити постојање

штете и одговорност једног или више запослених за исту, након чега ће покушати да штету надокнади од одговорног запосленог пре обраћања суду. Тек уколико се штета не буде могла надокнадити на овај начин, о њеној накнади одлучује суд. На овај начин је Законом предвиђен материјалноправни предуслов да би послодавац са успехом у парници могао потраживати накнаду штете од стране запосленог.

Међутим, у ситуацији када су чињенице из члана 163 став 5 Закона о раду утврђене од стране надлежног суда у кривичном поступку, јер чине елементе бића кривичног дела, као што је то у овом случају, њихово утврђивање од стране послодавца било би беспредметно. У овој правној ствари је такође испуњен услов из члана 163 став 6 Закона о раду будући да је тужилац покушао да предметну штету надокнади пре покретања парнице, истицањем имовинскоправног захтева у кривичном поступку.

Првостепени суд је током поступка по предлогу тужиоца извео доказ вештачењем од стране вештака економско финансијске струке, ради утврђивања стварне штете коју је тужилац претрпео радњама туженог, јер износ који тужилац може потраживати у парници не може бити мањи од оног који је означен изреком кривичне пресуде којом је тужени оглашен кривим за учињено кривично дело, с обзиром да из чињеница утврђених у кривичном поступку произлази минимум грађанске одговорности штетника.

Поред тога, правилан је и закључак првостепеног суда да је тужени у обавези да тужиоцу накнади штету у висини тржишне вредности мањка са ПДВ-ом, будући да је током првостепеног поступка, из допунског налаза вештака од 17.11.2025. године, поуздано утврђено да је тужилац утврђени износ ПДВ-а (740.799,74 динара) платио, те да тужилац нема основа по коме би остварио повраћај ПДВ-а, у ком смислу је правилно утврђен обим штете на коју тужилац претендује у овом парничном поступку.

У том смислу, жалбени наводи туженог којима се указује супротно оцењени су као неосновани, па је жалба туженог одбијена као неоснована. Додатно, неосновано тужени у жалби побија допунски налаз вештака од 17.11.2025. године, при чињеници да се на рочишту за главну расправу дана 15.01.2026. године изјаснио да нема примедбе

на допунски налаз вештака, нити нових предлога за извођење доказа.

Правилно је првостепени суд, а супротно жалбеним наводима туженог, обавезао туженог да тужиоцу законску затезну камату на досуђени износ исплати почев од дана подношења тужбе. Наиме, подношењем тужбе у парничном поступку, тужилац је, сходно члану 324 став 2 Закона о облигационим односима, позвао туженог да испуни обавезу накнаде штете која је проистекла из кривичног дела, за које је тужени осуђен правноснажном пресудом Вишег суда у Лесковцу К 24/2018 од 17.01.2020. године, у којој је тужилац, као оштећени, упућен да свој имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку.

Из изнетих разлога првостепена пресуда је оцењена као правилна и на закону заснована, а жалбени наводи туженог као неосновани и без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Првостепена пресуда потврђена је и у ставу трећем изреке, у делу одлуке о трошковима парничног поступка, у ком делу је првостепени суд правилно обавезао туженог да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка, али је погрешно применио одредбе члана 153 и 154 Закона о парничном поступку. Међутим, како се првостепена пресуда побија само жалбом туженог, иста не може бити преиначена на штету странке која се жалила, сходно члану 395 Закона о парничном поступку.

Са изнетих разлога, а на основу члана 390 и члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 03.06.2026. године, 1 Гж1 1403/2026

Судијски помоћник–Записничар

Сања Томић

Председник већа – судија

Зоран Милошевић